

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **M. B.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou se sídlem v Praze 8, Křižíkova 16, za účasti **Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky**, se sídlem v Praze 3, Orlická 4/2020, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2005, č. j. 12 Cad 37/2004 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené zástupkyni stěžovatele, Mgr. Bohdaně Hejdukové, advokátce se sídlem v Praze 8, Křižíkova 16, **s e p ř i z n á v á** odměna v částce 325 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „žalovaná“) ze dne 9. 6. 2004, č. j. 413/04/Fi a 414/03/Fi. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti platebním výměrům Okresní pojišťovny Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky Plzeň – město (dále jen „Okresní pojišťovna VZP“) ze dne 5. 12. 2003, kterými byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné na veřejném zdravotním pojištění ve výši 16 832 Kč a penále ve výši 5398 Kč za období od 1. 1. 1993 do 23. 10. 2003 podle ustanovení § 15 odst. 1 a § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá pochybení městského soudu, který se v napadeném rozhodnutí nezabýval skutečností, že požadavek žalované na zaplacení

dlužného pojistného na všeobecné zdravotní pojištění včetně penále je v rozporu s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod. Dále uvádí, že není pravdou, že by nové vyúčtování bylo provedeno na základě jím poskytnutých údajů. Nové vyúčtování bylo provedeno 30. 10. 2003, nebyly mu sděleny důvody změny oproti původnímu vyúčtování z počátku roku 2002. Příčinu sporu stěžovatel shledává v jednání Úřadu práce v Plzni. Tomuto orgánu odevzdal doklad o odhlášení ze zdravotního pojištění, proto jej soudu nemohl doložit. V doplnění kasační stížnosti, které stěžovatel učinil dne 22. 8. 2005 po ustanovení advokáta, poukazuje na skutečnost, že městský soud stejně jako správní orgány obou stupňů nesprávně dovodily, že stěžovateli dluh na pojistném včetně penále skutečně vznikl, přičemž povinnost platit zálohu na zdravotní pojištění byla ze strany stěžovatele řádně plněna, do vydání platebních výměrů nebyl správním orgánem na dluh upozorněn. Stěžovatel má zato, že městský soud náležitě nezhodnotil veškeré námitky, které byly stěžovatelem uplatněny proti rozhodnutím správních orgánů obou stupňů, a na jejich základě dospěl k nesprávnému právnímu posouzení celé věci. Dovojuje, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 105 odst. 2 písm. a) a písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), [pozn. NSS: správně dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s.], a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřila.

Ze správního spisu žalované Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 12. 11. 2003 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení pro nezaplacení pojistného na veřejné zdravotní pojištění a pro penále z tohoto pojistného, neboť kontrolou plateb za období 1. 1. 1993 – 23. 10. 2003 byl u stěžovatele zjištěn nedoplatek na pojistném v částce 16 001 Kč a nedoplatek penále v částce 5386 Kč. Ve svém vyjádření k zahájenému správnímu řízení ze dne 14. 11. 2003 stěžovatel namítl rozpor se zákonem č. 1/1993 Sb. (dále jen „Ústava ČR“) a dále uvedl, že k vyjádření přikládá doklad prokazující jeho odhlášení od pojistného, který však nebyl dle údaje o počtu příloh na podacím razítku Okresní pojišťovny VZP k vyjádření připojen. Stěžovatel byl vyzván, aby za rozhodné období doložil potvrzení o zaměstnání či potvrzení o tom, že byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, na což písemně reagoval vyjádřením, že se dne 12. 12. 2001 přihlásil na úřad práce, kde mu však neposkytli potřebnou pomoc, a tedy byl nucen nedobrovolně působit jako osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).

Dne 4. 12. 2003 se stěžovatel osobně dostavil na Okresní pojišťovnu VZP a v tiskopisu provedl hlášení změn o tom, že od 1. 12. 2001 nadále pokračuje jako OSVČ v provozování živnosti, a dále s ohledem na skutečnost, že od 12. 9. 2003 je taktéž zaměstnán v pracovním poměru, prohlásil, že samostatná výdělečná činnost je hlavním zdrojem jeho příjmů. Na základě těchto skutečností Okresní pojišťovna VZP provedla u stěžovatele opravu v registru a zpracovala nové vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění, podle něhož činil nedoplatek pojistného za období 1. 1. 1993 – 23. 10. 2003 částku ve výši 16 832 Kč a nedoplatek penále 5398 Kč.

Okresní pojišťovna VZP následně vydala dne 5. 12. 2003 platební výměry, v nichž stěžovateli uložila povinnost zaplatit podle ustanovení § 15 odst. 1 a § 18 odst. 1 zák. č. 592/1992 Sb. pojistné na veřejném zdravotním pojištění včetně penále za rozhodné období tak, jak uvedeno výše.

Proti platebním výměrům podal stěžovatel v zákonné lhůtě odvolání, v němž poukázal na svou tíživou sociální situaci, nemorální přístup společnosti vůči jeho osobě a rozpor vydaných platebních výměrů s Ústavou ČR.

O podaném odvolání rozhodl Rozhodčí orgán žalované dne 9. 6. 2004 pod č. j. 413/04/Fi a 414/03/Fi tak, že je zamítl a napadené platební výměry potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitky uplatněné stěžovatelem v podaném odvolání nebyly shledány právně relevantními a že platební výměry byly vydány v souladu se zákonem, když dlužné pojistné a penále byly vyměřeny oprávněně a ve správné výši.

Stěžovatel napadl výše označené rozhodnutí žalobou ve správním soudnictví, kterou se domáhal zrušení jak rozhodnutí Rozhodčího orgánu žalované, tak obou platebních výměrů. V žalobě stěžovatel poukázal na rozpor napadeného rozhodnutí s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod a dále uvedl, že je nemocen, nachází se v sociální tísní a není v jeho finančních možnostech požadované částky uhradit. Namítal, že dlužná částka ve výši 16 832 Kč představuje neuhrazené zálohy na pojistné od prosince 2001, kdy se však „od pojistného odhlásil“, přičemž dle vyúčtování za rok 2002 činil nedoplatek pojistného pouze částku ve výši 370 Kč (kterou stěžovatel uhradil dvakrát), a pokud stvrdil novou výši nedoplatku svým podpisem, učinil tak v tísní.

Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. K výtce stěžovatele týkající se jeho odhlášení od pojistného na zdravotní pojištění od prosince 2001 městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel tuto skutečnost žádným způsobem nedoložil a ani ve správním spisu není takový doklad založen. Naopak z obsahu správního spisu nepochybně vyplynulo, že stěžovatel při osobním jednání dne 4. 12. 2003 na Okresní pojišťovně VZP oznámil, že od 1. 12. 2001 i nadále pokračuje v provozování samostatné výdělečné činnosti a tato činnost je hlavním zdrojem jeho příjmů. Na základě takto oznámených skutečností proto Okresní pojišťovna VZP jako správní orgán prvního stupně provedla změnu ve svém registru a vystavila nové vyúčtování za období 1. 1. 1993 – 23. 10. 2003, v němž byly zohledněny také dvě platby stěžovatele po 370 Kč za rok 2002, o které byl dluh na pojistném snížen. Městský soud dále uvedl, že stěžovatel byl v průběhu správního řízení vyzván k doložení skutečností svědčících o jeho pracovním poměru či o jeho zařazení v evidenci uchazečů o zaměstnání u úřadu práce. Stěžovatel však takové doklady nedoložil, naopak ohlásil pokračování v samostatné výdělečné činnosti. Závěru o nedůvodnosti uvedené námitky stěžovatele pak dle městského soudu nasvědčuje také skutečnost, že stěžovatel požádal správní orgán prvního stupně o uzavření dohody o splátkách dlužného pojistného a podal žádost o odstranění tvrdosti zákona za účelem prominutí dlužného penále. Pokud stěžovatel namítal, že novou výši dlužných částek stvrdil svým podpisem ve stavu tísně, městský soud tuto námitku nemohl blíže posoudit, neboť stěžovatel své tvrzení nespécifikoval, nevedl, v čem konkrétně měla tíseň při podpisu předmětných listin spočívat. Rovněž námitku stěžovatele spočívající v jeho neuspokojivé sociální situaci, kdy povinnost zaplatit dlužné částky pojistného a penále bezprostředně ohrožuje jeho existenci a jeho rodinu, neshledal městský soud v dané věci relevantní, neboť příslušné zákony neumožňují správním orgánům z těchto důvodů pojistné nevyměřit.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Přestože stěžovatel uvádí důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., jsou zde podle obsahu uplatněny důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) téhož zákona, tj. tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a pro tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalované zrušit [§ 103 odst. 1

písm. b) s. ř. s.]; a dále nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, příp. jiná vada řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když městský soud se dle tvrzení stěžovatele nezabýval veškerými námitkami stěžovatele, zejména vůbec neposoudil otázku možného rozporu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Dle stěžovatele nemá skutkový stav, z něhož ve svém rozhodnutí vycházely správní orgány obou stupňů a též městský soud, oporu ve správním spisu. Správní orgány i městský soud v důsledku tohoto pochybení dospěly k nesprávnému závěru, že stěžovateli vznikl dluh na pojistném na zdravotní pojištění, přestože se jako OSVČ ze zdravotního pojištění od prosince 2001 odhlásil a až do vydání platebních výměrů řádně plnil veškeré své povinnosti.

K této námitce Nejvyšší správní soud v předloženém správním spisu ověřil, že stěžovatel svůj nesouhlas s vydanými platebními výměry prezentoval v relativně stručném odvolání, jehož obsahem byly pouze nekonkrétní námitky poukazující na sociální a finanční situaci stěžovatele a jeho rodiny, kdy žádným způsobem neupřesnil, v čem jako účastník řízení spatřuje pochybení a nezákonnost postupu správních orgánů. Stejně tak městský soud mohl v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí přezkoumat pouze v rámci uplatněných žalobních bodů. Jednotlivé žalobní body přitom musí podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné. Žaloba musí obsahovat nejen tvrzení o tom, že se stěžovatel cítí být zkrácen na svých právech, ale i specifikaci toho, jakým konkrétním postupem správního orgánu se tak stalo, v čem žalobce spatřuje jeho nezákonnost [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Tímto určením žalobce vymezuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno.

Žaloba však obsahovala tytéž obecné výtky, které stěžovatel uplatnil již v podaném odvolání, tj. rozpor vydaných správních rozhodnutí s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod, sociální tíseň, nemoc a ohrožení existence stěžovatele a jeho rodiny v případě úhrady požadovaných částek. Nově stěžovatel v žalobě poukázal na skutečnost, že se jako OSVČ ze zdravotního pojištění od prosince 2001 odhlásil a že žalovaná požaduje úhradu částky ve výši 16 832 Kč, přestože v roce 2002 u něj činil nedoplatek pojistného pouhých 370 Kč, který byl žalované uhrazen dvakrát.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby městský soud zcela správně vycházel z právní úpravy zdravotního pojištění obsažené v zákoně č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), a dále zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění.

Zákon o veřejném zdravotním pojištění v ustanovení § 4 vymezuje jako plátce pojistného pojištěnce vyjmenované v ustanovení § 5, zaměstnavatele a stát. Podle ustanovení § 5 citovaného zákona je pojištěnec plátcem pojistného, pokud:

- a) je zaměstnancem v pracovním poměru účastným nemocenského pojištění, přičemž pro účely zákona o veřejném zdravotním pojištění toto ustanovení dále vymezuje okruhy osob, které jsou rovněž považovány za zaměstnance, aniž tyto osoby vykonávají závislou práci v pracovním poměru;

b) je osobou samostatně výdělečně činnou;

c) má na území České republiky trvalý pobyt, avšak není uveden pod předchozími písmeny a není za něj plátcem pojistného stát,

pokud uvedené skutečnosti trvají po celý kalendářní měsíc. Způsob placení a výše pojistného na všeobecné zdravotní pojištění je pak závislá na tom, do jaké z uvedených kategorií pojištěnců – plátců konkrétní osoba spadá.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. osoba samostatně výdělečně činná platí pojistné formou záloh na pojistné a doplatku pojistného se splatností stanovenou v odst. 2 téhož ustanovení. Nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zapláceno ve stanovené lhůtě, anebo bylo-li zapláceno v nižší částce, než ve které mělo být zapláceno, je plátcem povinen dle ustanovení § 18 odst. 1 citovaného zákona platit za každý den prodlení penále ve výši 0,1% dlužné částky.

K otázce skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud ověřil, že v průběhu řízení před městským soudem bylo nepochybně prokázáno, že stěžovatel svým dopisem ze dne 1. 12. 2003 a při ústním jednání před správním orgánem prvního stupně dne 4. 12. 2003 potvrdil, že přestože byl od 12. 12. 2001 hlášen na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání, nepovažoval své zabezpečení za dostatečné, a proto i nadále pokračoval ve výkonu samostatné výdělečné činnosti. Dále oznámil, že od 12. 9. 2003 je sice zaměstnán v pracovním poměru, avšak provozování živnosti je hlavním zdrojem jeho příjmů. Na základě takto stěžovatelem učiněných oznámení správní orgán prvního stupně provedl změnu ve svém registru, aby údaje v něm obsažené odpovídaly skutečnosti, vystavil nové vyúčtování pojistného a následně vydal platební výměry na nedoplatek dlužného pojistného a dlužného penále. Tvrzení stěžovatele, že se od prosince 2001 ze zdravotního pojištění odhlásil, stěžovatel žádným způsobem nedoložil a rovněž ze správního spisu uvedená skutečnost nikterak nevyplývala, přestože stěžovatel byl vyzván k doložení dokladů svědčících o zaměstnaneckém poměru či o jeho zařazení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Další stěžovatelem uplatněné námitky výši stanoveného dlužného pojistného ani penále nezpochybnily, stěžovatel navíc požádal žalovanou o uzavření dohody o splátkách dlužného pojistného a o odstranění tvrdosti zákona za účelem prominutí penále.

Z údajů uvedených ve správním spisu je zřejmé, že stěžovatel byl ze strany správního orgánu o situaci a svých právech a povinnostech z ní vyplývajících informován. Stěžovatel ve svých reakcích na sdělení správního orgánu vyjadřoval nesouhlas, nelze z nich však jednoznačně dovodit důvody, proč postup vůči své osobě považoval za nesprávný. V dopise ze dne 14. 11. 2003 stěžovatel uvedl, že se z pojištění odhlásil, odkázal na doklad, který má tuto skutečnost prokázat a měl být k dopisu přiložen. Žádný takový doklad však není součástí správního spisu a stěžovatel se jeho existence v průběhu správního řízení již nedovolával. Naopak, v dopisu ze dne 1. 12. 2003 připouští, že z důvodu tíživé ekonomické situace musel, byť nedobrovolně, působit jako OSVČ. Dne 4. 12. 2003 vyplnil tiskopis, jímž oznamoval zpětně skutečnosti platné od 1. 12. 2001; zde potvrdil, že pod ekonomickým tlakem vykonával živnost jako hlavní zdroj příjmů. V následujícím řízení pak již dále jen odkazoval na sociální tíseň, do které se nedostal vlastní vinou. Tvrzení stěžovatele obsažené v doplnění kasační stížnosti, dle kterého svou povinnost platit zálohy pojistného na zdravotní pojištění až do doby vydání platebních výměrů řádně plnil, nekoresponduje s obsahem správního spisu, je též v přímém rozporu s jeho dalším tvrzením uvedeným v kasační stížnosti, že v řízení řádně doložil odhlášení z pojistného ke dni 30. 11. 2001.

Stěžovateli bylo vyměřeno dlužné pojistné včetně penále za období od prosince 2001. Nejvyšší správní soud shodně s městským soudem konstatuje, že výše uvedená sdělení

poskytnutá správním orgánům stěžovatelem v průběhu správního řízení nevyvrátila skutečnost, že stěžovatel v tomto období působil jako OSVČ a z tohoto titulu měl zákonnou povinnost hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Ustanovení § 8 odst. 5 zákona o veřejném zdravotním pojištění ukládá zdravotní pojišťovně povinnost vymáhat zaplacení pojistného včetně penále, pokud nejsou hrazeny řádně a včas, je zřejmé, že není ve volné dispozici žalované či správního orgánu prvního stupně zaplacení dluhu bez předchozího pokusu o jeho vymožení právní cestou prominout. Četné odkazy stěžovatele na nepříznivou ekonomickou a sociální situaci jsou pochopitelné z lidského hlediska, nemohou však ovlivnit řízení a rozhodnutí správního orgánu, které musí mít oporu v zákoně. Stěžovatel byl v průběhu správního řízení poučen o možnosti podat žádost o odstranění tvrdosti zákona za účelem prominutí dlužného penále dle ustanovení § 53a zákona o veřejném zdravotním pojištění, jednou z nezbytných podmínek případného rozhodnutí o prominutí dlužného penále je však dle citovaného ustanovení zaplacení dluhu na pojistném.

Nejvyšší správní soud se proto v plném rozsahu ztotožňuje se závěry městského soudu vyslovenými v napadeném rozhodnutí a uzavírá, že stěžovatelem uplatněná námitka dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyla shledána důvodnou, když v předcházejícím řízení byl dodržen zákonný postup, skutková podstata má oporu v provedeném dokazování i v obsahu správního spisu, a z odůvodnění rozhodnutí žalované je zřejmé, z jakých skutečností vycházela a jakými ustanoveními zákona se při rozhodování řídila.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že městský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval veškerými námitkami uplatněnými stěžovatelem v průběhu předcházejícího řízení, zejména posouzením rozporu vydaných správních rozhodnutí s Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod, aniž by však blíže upřesnil, v čem rozpor vydaných rozhodnutí s těmito právními předpisy shledává.

Jak je uvedeno výše, Nejvyšší správní soud je rozsahem kasační stížnosti dle § 109 odst. 2 s. ř. s. vázán a též není primárně předurčen ke kontrole ústavnosti. K obecným námitkám stěžovatele mohl tedy pouze prověřit, zda rozhodnutí městského soudu nevykazuje známky zjevného nerespektování uvedených ústavních zákonů, které by bylo možno považovat za jinou vadu řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. V případě napadeného rozhodnutí městského soudu takové pochybení Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud v předcházejícím řízení postupoval v souladu se zákonem, v odůvodnění svého rozhodnutí srozumitelně uvedl, proč a z jakých důvodů neshledal rozhodnutí žalované nezákonným a odkázal na příslušná ustanovení právních předpisů, která na daný případ aplikoval. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v postupu městského soudu neshledal vadu, která by měla za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost jím vydaného rozhodnutí, a ani takto uplatněná kasační námitka stěžovatele tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění žádného z důvodů kasační stížností uplatňovaných stěžovatelem, sám neshledal ani jiné nedostatky, k nimž by musel dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti, kasační stížnost proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Helena Teissingová. Dne 18. 12. 2005 byla jmenovaná vyškrtuta ze seznamu advokátů České advokátní komory dle ustanovení § 7b odst. 1 písm. a) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění (dále jen „zákon o advokacii“), a její nástupkyní byla dle § 27 odst. 4 téhož zákona ustanovena Mgr. Bohdana Hejduková, advokátka se sídlem v Praze 8, Křížíkova 16. Takto ustanovené zástupkyni stěžovatele byla přiznána odměna v celkové částce 325 Kč, a to za jeden úkon právní služby (převzetí zastoupení) v hodnotě 250 Kč dle § 7, § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění platném ke dni převzetí zastoupení, tj. k 18. 12. 2005; dále náhrada hotových výdajů ve výši 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu